

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ИЗБОРЪТ

chitanka.info

Изтича петата година, откакто съм тук. А тук рядко някой се задържа повече от три, може би — четири години. Пиратите са такъв народ — номадски. Във вечно движение между жаждата за печалба и смъртта. Всеки ден на острова пристигат нови кандидати за слава и богатство — черни и бели, руси, тъмнокоси, плешиви, млади, стари...

И всеки ден научаваме, че някой не се завърнал, друг изчезнал, трети се успокоява на старото малко гробище край града. Но третите са малцина. Повечето просто остават като имена в устата на приятелите си, докато и тия приятели се превръщат в минало. А миналото има една особеност — губи се, ако няма кой да го разказа. Особено сред нас. Защото по света има хора, които записват ставащото, тук се стремим да не го споменаваме. Не ни се иска да даваме възможност на някой съд да бъде улеснен в основанията за присъдата. Макар че и с основания, и без основания, повечето от нас ще увиснат по мачтите веднага след залавянето, а тези, които са потребни за видимия триумф на някой капитан в крайбрежен град, най-късно на края на празника, ще се люшнат на последната люлка...

Но аз съм пет години тук...

А това е много. И говори за рядък късмет, за закрила от някой светец, за талисмани, муски, заклинания... Все опасни неща сред суеверните пирати...

Време е да се махам...

Макар че съм добър приятел — на колко ли човека съм спасил живота, колцина съм излекувал от видимо смъртоносни рани, подаръци съм раздавал, във вечерните празненства активно участвал...

Но — необичайно дълго съм жив...

А и защо да не съм? Тук има огромни количества от моята храна. И аз се храня редовно. Неведнъж вече намират някой пират, паднал на улицата внезапно, несъбудил се сутрин, рухнал изведнъж посред пиянската вакханалия. Хората, които съм избрал. И с чийто живот съм се нахранил...

Защото аз живея от другите. Храня се с животи. За нещастие — нискокачествени. Какво друго да искаш от пирати? С ниски страсти, утешаващи се с алкохол, лапаци без да подбират полуопечено месо, плесенясало сирене, твърд хляб...

Но — животи, които не вълнуват останалите. И аз мога спокойно да изсмуквам чуждия живот. До край. С удоволствие. Бавно. И

незабележимо...

Бих могъл да отида в някой голям град. Кой ще направи връзка между внезапно починал уж здрав човек в аристократичния квартал и тихия, скромен лекар, живеещ усамотено далеч от градския център? А и кому ще хрумне, че пред него лежи труп на убит човек — когато по тялото няма никаква рана?

Но... Не искам да си губя времето в търсене на подходяща жертва. Не искам да решавам морални дилеми — кого да премахна. Не искам да се измъчвам от аргументи „за“ и „против“ нечия смърт...

Тук ми е лесно... Бандити, престъпници, убийци, мръсници, каквито светът винаги е познавал. И дори понякога е успявал да изолира — наемници в армията, моряци във флота, палачи, градски стражи, аристократи, чиновници, търговци...

Време е да намеря друго място...

Чувам, че двама крале подготвяли големи армии за война. Единият искал да властва над Стария континент, другият да пошета из Новия...

Остава ми само да избира къде ще е кухнята ми...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.